

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/106/2016
Identifikačné číslo spisu:	8611208074
Dátum vydania rozhodnutia:	22.03.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:8611208074.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne COFIDIS, a. s., so sídlom v Bratislave, Suché mýto 1, IČO: 36 816 337, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Antovszká, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Bárdošova 2/A, v mene a na účet ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Alžbeta Fuchsová, proti žalovanej B., bývajúcej vo A., o zaplatenie 1 174,78 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 6 C 202/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 5. novembra 2014 sp. zn. 4 Co 128/2014, v spojení s jeho opravným uznesením z 29. februára 2016 sp. zn. 4 Co 128/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Svidník rozsudkom z 22. januára 2013 č. k. 6 C 202/2011-71 v spojení s jeho opravným uznesením zo 14. januára 2014 č. k. 6 C 202/2011-105 a doplniacím rozsudkom z 19. mája 2013 č. k. 6 C 202/2011 v spojení s jeho opravným uznesením z 15. decembra 2015 č. k. 6 C 202/2011-140 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 119,12 eur do troch dní, vo zvyšku žalobu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku uviedol, že účastníci uzatvorili 13. februára 2008 zmluvu o revolvingovom úvere, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou. Vzhľadom na to treba na ňou založený právny vzťah aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a tiež ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z.z.“). Súčasťou zmluvy boli všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré žalovaná nemohla ovplyvniť. Žalobkyňa od predmetnej zmluvy účinne odstúpila 1. novembra 2010, čím bola zmluva od začiatku zrušená a každý z účastníkov bol povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Žalovaná vyčerpala z predmetnej úverovej zmluvy sumu 995,82 eur a žalobkyni vrátila sumu 876,70 eur, preto je povinná vrátiť žalobkyni ešte sumu 119,12 eur. V prevyšujúcej časti preto súd prvej inštancie žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

2. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 5. novembra 2014 sp. zn. 4 Co 128/2014 v spojení s jeho opravným uznesením z 29. februára 2016 sp. zn. 4 Co 128/2014 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 2 O.s.p.); žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ako aj s celým odôvodnením napadnutého rozsudku. K odvolacím námietkam uviedol, že tieto nepovažuje za opodstatnené.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadla žalobkyňa dovolaním, v ktorom namietala nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktorým - podľa jej názoru - došlo k porušeniu jej práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Súd založil svoje rozhodnutie na tom, že predmetná zmluva je spotrebiteľská. Podľa názoru žalobkyne ide ale o tzv. absolútny obchod, ktorý sa riadi Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkového vzťahu. Nesprávny je tiež právny záver súdov, že úver bol poskytnutý bezúročne a bez poplatkov. Žalovaná bola vyzvaná, aby sa oboznámila so zmluvou o úvere (vrátane jej neoddeliteľných súčastí), preto neobstojí názor, že nemala možnosť oboznámiť sa s úverovou zmluvou. Navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané 28. januára 2015, t. j. pred 1. júlom 2016, za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C.s.p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 238 O.s.p v znení účinnom do 31. decembra 2015.

7. Dovolanie žalobkyne smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej. Rozsudky odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, boli uvedené v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. Dovolanie žalobkyne nesmeruje proti rozsudku, ktorý je uvedený v týchto ustanoveniach; prípustnosť dovolania preto z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nevyplýva.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné iba ak v konaní došlo k procesným vadám, ktoré boli uvedené § 237 ods. 1 O.s.p. Žalobkyňa však tieto vady konania nenamietala a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo.

9. Dovolateľka namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

10. Dovolateľka teda uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v dovolaní, ktoré nebolo procesne prípustné. Dovolací súd preto nemohol podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov. Nesprávne právne posúdenie veci bolo síce relevantným dovolacím dôvodom v tom zmysle, že ho bolo možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. účinný do 30. júna 2016), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladalo (por. R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nešlo totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci

prípustnosť dovolania.

11. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalobkyne proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné podľa § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne proti rozsudku krajského súdu, ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

12. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.